

HỒI 560

Trùng Phản Trung Thổ

K

hả Đạt Chí và Khấu Trọng đến một đầu vịnh, đèn đuốc ở Tiểu Long Tuyền như trở thành từng đóm sáng mờ mờ lung, có cảm giác như chứa đầy nước, khu vực bờ biển suốt ngày cứ mưa rả rích.

Hai người ngồi xuống bãi đá, mặt hướng ra biển lớn.

Khả Đạt Chí khẽ nói: "Lại là một khắc trước khi rạng sáng, thời gian vẫn vô tình thoi đưa bất chấp mọi thứ, ngày mai Tú Phương tiểu thư đàn xong khúc truy điệu trong tang lễ của Bái Tử Đình sẽ lập tức lên đường rời khỏi Long Tuyền, trạm thứ nhất là Cao Lệ, Phó Dịch Lâm sẽ đích thân tiếp đãi nàng, nghe nói Cái Tô Văn cũng mời nàng, Liệt Hà đã an bài thuyền cho nàng lên phía Bắc."

Khấu Trọng giật mình: "Nói vậy Liệt Hà vẫn đang ở gần đây?"

Khả Đạt Chí thở dài: "Ở gần đây thì sao? Chẳng lẽ ta làm thịt y trước mặt Tú Phương tiểu thư sao? Huynh nhờ ta dò thám chuyện Hứa Khai Sơn, nay đã có manh mối, đêm trước khi huynh giết chết Phục Nan Đà, y và thủ hạ đã vội vàng bỏ đi, theo phương hướng không phải là về Sơn Hải quan, nhưng y rất xảo quyệt, rất có thể y làm vậy chỉ là để đánh lạc hướng mà thôi."

Khấu Trọng hỏi: "Còn Đỗ đại ca của huynh đâu?"

Khả Đạt Chí đáp: "Y và Hồ Diên Kim cũng đến gặp Đại hãn, giải thích những chuyện xảy ra gần đây, bề ngoài Đại hãn vẫn tỏ ra rất khách sáo, nhưng trong lòng nghĩ thế nào thì chỉ có mỗi mình Đại hãn biết. Thật kỳ lạ, Đại hãn tỏ rất mến tài huynh, lại còn nói nhất định sẽ giúp huynh đánh bại Lý Thế Dân."

Khấu Trọng nhíu mày: "Như vậy đó chẳng phải là chuyện tốt đối với Trung thổ. Rõ ràng sau này y sẽ mượn danh giúp ta liên kết các tộc trên thảo nguyên tấn công vào Trung Nguyên. Ta không nên bàn chuyện này với huynh, đúng không?"

Khả Đạt Chí cười khổ gật đầu: "Đúng là như vậy. Trong thù hận quốc gia, giao tình cá nhân chẳng còn đất dung thân. Còn về Mã Cát vẫn chưa có tin tức gì cả."

Khấu Trọng trầm ngâm một hồi, hạ giọng: "Ta có một câu hỏi rất đường đột, trong lòng Khả huynh, Thượng Tú Phương chiếm vị trí như thế nào?"

Khả Đạt Chí lắc đầu: "Ta không biết trả lời huynh như thế nào, trước khi gặp Tú Phương tiểu thư, nữ nhân chỉ là vật trang trí cho cuộc đời của ta, khiến cuộc đời càng thêm màu sắc. Nhưng ta chưa bao giờ tin có tình yêu vĩnh cửu, đó là kết luận có được qua trải nghiệm. Bất kể ban đầu mình si mê nàng đến mức nào, thậm chí không thể tự kiểm soát lấy mình, nhưng rốt cuộc sẽ có một ngày tình yêu nồng cháy đó phai nhạt biến mất, thậm chí mình không còn muốn đối mặt với nàng, nàng cũng không còn có thể mang lại cảm nhận kích thích hưng phấn cho mình nữa. Đối với nam nhân mà nói, chuyện vĩnh hằng là kiến lập sự nghiệp, kiên trì đạt đến mục tiêu và lý tưởng cao xa nào đó, không nghĩ đến sự sống chết."

Khấu Trọng buồn bã: "Vậy thì cứ xem như ta chưa từng hỏi huynh!"

Khả Đạt Chí ngạc nhiên: "Trong lòng huynh đang nghĩ gì? Tú Phương tiểu thư trong lòng huynh như thế nào? Nói một cách nghiêm túc, bọn ta không những là kẻ tử địch mà trời đã định, đồng thời cũng là tình địch. Nhưng ta lại không hề có cảm giác thù địch đối với huynh, cho đến lúc này vẫn vậy."

Khấu Trọng loạng choạng đứng dậy, rõ ràng tâm trạng rất nặng nề, thở dài: "Cái gọi là nam tử hán một lòng xây dựng sự nghiệp có phải sẽ bỏ lỡ sự vật tốt đẹp nhất trong đời không? Trời sắp sáng rồi! Ta phải lên thuyền quay về, hy vọng khi gặp lại, bọn ta vẫn có hứng tâm nhi trò chuyện!"

oOo

Ba chiếc thuyền lớn chở nặng đầy chìm sâu, chở theo da dẻ, lương thực và binh khí cùng tèn tiến ra biển sóng êm gió lặng.

Trong hành trình hơn mười ngày, Khấu Trọng và Từ Từ Lăng đều dồn thời gian huấn luyện chim ưng và huyền thuyền vui vẻ. Cảnh đẹp tự nhiên động lòng người của biển lớn, sông nước mê người ven bờ cuốn hút bọn họ, trọng nhiệm lèo lái con thuyền do các chiến binh quen sóng gió của Đột Lợi phụ trách.

Không biết có phải vì trải nghiệm ở Đại thảo nguyên có quá nhiều máu đổ, bọn họ tuyệt không nhắc đến võ sự, bất quá đến khi Sơn Hải quan lọt vào tầm mắt, bọn họ như dần dần tỉnh khỏi giấc mộng đẹp mà trở lại với hiện thực cần phải đối diện.

Khấu Trọng đỡ con chim ưng nhỏ, vừa cho nó ăn thịt vừa đến chỗ Tổng Sư Đạo, Từ Từ Lăng và Âu Lương Tài đang trò chuyện ở đầu thuyền, khẽ vung cổ tay, con chim ưng bay vọt lên trời, chao liệng về phía xa.

Âu Lương Tài thở dài khen: "Ở Bình Diêu ta đã từng thấy thợ săn dùng chim ưng săn mồi, nhưng về rành hiểu ý người vẫn còn kém xa con chim ưng này! Xem kia! Màu lông đen tuyền của nó ẩn hiện ánh vàng, sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, trông thật là uy vũ!"

Tổng Sư Đạo khẽ gật đầu đồng ý: "Thợ săn ở Lĩnh Nam cũng biết nuôi chim ưng, nhưng bản chất kém xa con chim ưng này, có nghĩ ra tên hay để đổi cho nó chưa?"

Khấu Trọng gãi đầu: "Đổi tên như thế nào?"

Từ Từ Lăng chăm chú nhìn con chim ưng đã trở thành một cái chấm đen tuốt đường xa, thuận miệng thốt: "Chẳng phải ngươi có cách kêu gọi nó sao? Vậy đâu còn cần tên họ, không cần phải đổi tên đâu."

Khấu Trọng cười ha hả: "Vậy cứ gọi nó là Vô Danh đi! Điều đó chỉ tiện lợi cho bọn ta, không thể gọi nó một cách thiếu tôn trọng như con chim ưng này con chim ưng nọ. Ô! Âm Hiễn Hạc không biết chạy đi đâu mất rồi? Hy vọng y không xảy ra chuyện!"

Tổng Sư Đạo bình tĩnh phân tích: "Một kiếm thủ tính tình cô độc như y càng giữ chữ tín hơn bất cứ ai, một là không hứa, mà đã hứa rồi thì phải giữ lời. Cho nên chắc là đã xảy ra một số chuyện khiến y không thể đến Tiểu Long Tuyền trước khi trời sáng."

Linh quang trong mắt Từ Từ Lăng thoáng hiện, gật đầu: "Tổng nhị ca nói có lý, chắc là có liên quan đến Hứa Khai Sơn, lần này Âm Hiễn Hạc đến Long Tuyền, mục đích là muốn ám sát Hứa Khai Sơn."

Khấu Trọng lo lắng: "Như vậy thì rất nguy hiểm, Hứa Khai Sơn đã biết thân phận bị lộ, lại trở mặt với Đỗ Hưng, y không còn kiêng dè gì nữa, chắc chắn sẽ quay đầu lại đối phó những kẻ uy hiếp y, cũng giống như chó điên bị đuổi vào ngõ cụt."

Tổng Sư Đạo lắc đầu: "Đệ nói có chút quá lời, trên sự thật thân phận của y chưa hề bị lộ, y vẫn có thể chối bay biến. Hứa Khai Sơn dốc lòng muốn xây dựng Bắc Mã bang ở phía Đông Bắc, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông xuôi, y chỉ tạm thời tránh sóng gió, bọn ta

không thể vì y mà cứ ngờ nghếch ở lại Sơn Hải quan mãi, cho nên y rất có cơ hội dựng cờ gióng trống trở lại. Trong tình thế này, y sẽ không ra tay đối phó Âm Hiến Hạc để tránh bộc lộ chân diện mục, hơn nữa lại phải kết thù hận không thể giải khai với bọn ta.”

Từ Từ Lãng nói: “Thiếu soái nên khiêm nhường thụ giáo đi thôi! Tổng nhị ca thông đạt nhân tình thế thái hơn bọn ta.”

Khấu Trọng đỏ mặt: “Ta chỉ là thấy Âm tiểu tử không thể lên thuyền đúng giờ cho nên mới suy đoán như thế. À! Nếu không phải bị Hứa Khai Sơn giết chết, có chuyện gì khiến tên tiểu tử này không thể đúng hẹn được? Chẳng phải Từ Lãng hẹn y cùng đi tìm tiểu muội sao? Có chuyện gì quan trọng hơn cả chuyện đó?”

Tổng Sư Đạo nói: “Âm Hiến Hạc là loại người không chịu nhận ân huệ của người khác. Tuy chịu kết bằng hữu với các người, nhưng lại không muốn làm phiền các người, hoặc cũng có thể là cho rằng duyên phận với các người bao nhiêu đó cũng đủ, cho nên cố ý tránh mặt.”

Khấu Trọng gật đầu: “Nghe Tổng nhị ca nói đúng là vỡ ra nhiều điều. Âm tiểu tử không thể cứ đứng mãi ở một góc mà không hề để ý đến người khác ở trên thuyền, cho nên quyết định lên đường một mình. Ài! Chuyến đi này thật tệ hại, chắc chắn y sẽ một mình đi tìm cha con họ Hương trả thù, Tiểu Lãng người đã lộ cho y biết tin tức gì?”, khi đang nói nháy mắt với Từ Từ Lãng.

Từ Từ Lãng hiểu ý: “Ta từng nói cho y biết Trì Sanh Xuân của Lục Phúc đồ quán ở Trường An có thể là trưởng tử của Hương Quý, đây là manh mối duy nhất để điều tra Hương gia.”

Tổng Sư Đạo nhíu mày: “Lý gia ở Trường An đối với bọn ta không thân thiện, bọn ta có thể vào thành hay không là một vấn đề, dù cho bắt được Trì Sanh Xuân, e rằng có chết y cũng không chịu lộ ra bí mật của gia tộc.”

Khấu Trọng lập tức đánh rần theo gậy, nhắc lại chuyện xưa: “Cho nên bọn ta mới nhờ Tổng nhị ca giúp đỡ, kinh nghiệm từng trải của huynh phong phú hơn bọn ta, hi...”

Gã tỏ ra không nói được gì nữa.

Tổng Sư Đạo cười khở: “Ta có thể giúp được gì?”

Khấu Trọng vội nói: “Tổng nhị ca có thể giúp đỡ rất nhiều, ôi! Đệ lại không thể phân thân, một mình Tiểu Lãng đối phó Trì Sanh Xuân, đệ thật lo lắng.”

Rồi vỗ đùi nói: “Có rồi!”

Từ Từ Lãng, Tống Sư Đạo, Âu Lương Tài bần thần nhìn gã, không biết gã nghĩ ra được điều kể gì.

Khấu Trọng thần nhiên nói: “Hạng người mà đồ trường tôn kính nhất là thương gia giàu, có gia thế, cho nên chỉ cần Tống nhị ca cải trang thành loại người này, Tiểu Lãng thì làm người tùy tùng, như vậy có thể lên vào Trường An tiếp cận Trì Sanh Xuân, rồi tùy cơ ứng biến xem thử làm sao tìm bí mật của y. Tiểu Lãng xưa nay luôn vất vả đấm bạc, bảo y cải trang thành người giàu có chắc chắn sẽ có sơ hở, cho nên không có Tống nhị ca không được.”

Lúc này Từ Từ Lãng mới biết gã tùy ý bịa đặt, mục đích là ngăn cản Tống Sư Đạo về tiểu cốc bầu bạn với mẫu thân. Song kế này của gã đúng là cũng giống với suy nghĩ ban đầu của Lôi Cửu Chỉ, thậm chí có thể hoàn mỹ hơn.

Tống Sư Đạo bật cười: “Nếu đúng là người có của cải danh vọng, chỉ vừa nhìn đã nhận ra, cần gì phải cải trang, chỉ có kẻ phát tài nhanh mới không ai nhận ra, như vậy là đâu phải không có ta thì không được, đúng không?”

Khấu Trọng cũng kèm không được cười nói: “Tiểu Lãng cải trang thành nhà giàu mới phất to, hà hà, má ơi!”

Âu Lương Tài nói: “Nếu cải trang thành nhà giàu phất to, tại hạ có một người thích hợp.”

Tống Sư Đạo mỉm cười: “Có phải là Tư Đồ Phúc Vinh, kẻ phất lên nhờ cầm cổ, giàu có nổi tiếng Bình Diêu hay không?”

Âu Lương Tài hân hoan gật đầu: “Chính là người này.”

Khấu Trọng và Từ Từ Lãng đều trợn mắt há mồm, không ngờ Tống Sư Đạo lại có thể vừa nói đã trúng, hàng trăm hàng ngàn nhà giàu mới phất lại đoán được kẻ này.

Tống Sư Đạo thấy vậy liền giải thích: “Một là vì Âu công tử là người Bình Diêu, cho nên rất dễ dàng nghĩ đến đồng hương của y; điều quan trọng hơn là Tư Đồ Phúc Vinh ham sống sợ chết, rất ít khi quan hệ với người khác, thị hiếu duy nhất là cờ bạc, bất quá chỉ cờ bạc với người đáng tin cậy. Nhưng muốn cải trang thành y cũng không dễ, phàm là bọn người của đồ trường thì đều quan hệ mật thiết với ngành cầm đồ, đồng thời hiểu rõ chế độ và cách làm ăn ngành cầm đồ, chỉ mấy câu là biết có phải trong nghề hay không. Còn có một vấn đề nữa là tiệm cầm đồ của Tư Đồ Phúc Vinh rải khắp thiên hạ, nếu ở Trường An cũng mở hiệu cầm đồ, bọn ta chắc chắn sẽ lộ tông tích, lúc đó sẽ không ổn.”

Âu Lương Tài nói: “Tiệm cầm đồ của Tư Đồ Phúc Vinh thường lấy hai chữ Vinh và Phúc để đặt tên, chẳng hạn như Tổng tiệm ở Bình Diêu tên là Phúc Vinh, những tiệm khác là Phúc Sinh, Phúc Vinh, Phúc Mãn, Phúc Đức... Tiệm cầm đồ Vinh Đạt ở Bắc uyển Trường An là chi nhánh của y ở Trường An, cũng là tiệm cầm đồ có quy mô lớn nhất, người chủ trì ở đó tên Trần Phủ, chính là cậu ruột của ta, y có thể che đậy thân phận cho các vị.”

Từ Từ Lãng lắc đầu: “Vậy làm sao được, Trì Sanh Xuân còn có Lý Nguyên Cát chống lưng, một bước đi không hay, hại cả dòng họ, bọn ta làm sao yên tâm được chứ.”

Âu Lương Tài nghiêm mặt nói: “Ai cũng muốn trừng trị bọn buôn người, hưởng chi chứ vị có ơn lớn đối với ta, hơn nữa ta tin chứ vị có cách che trời qua biển, không làm liên lụy đến cậu ta.”

Ba người đều động dung, không ngờ Âu Lương Tài lại nghĩa khí và chính nghĩa như vậy.

Tổng Sư Đạo nhíu mày: “Không biết quý cữu Trần tiên sinh sẽ nghĩ thế nào?”

Âu Lương Tài mỉm cười: “Tôi hiểu con người của nhị cữu, về mặt này chắc không có vấn đề gì.”

Rồi hạ giọng nói: “Bọn này là người ủng hộ phe Tần vương, nếu có thể mượn chuyện này đả kích phe Thái tử, bọn này sẽ rất cảm kích, một căn tiệm cầm đồ có là gì, điều đáng sợ nhất là nhà họ Hương toàn lực ủng hộ phe Thái tử làm mưa làm gió, như vậy mới thật là hồng bét.”

Ba người vỡ lẽ, bởi nếu để Lý Kiến Thành ngồi lên ngôi đế, tất cả những người từng ủng hộ Lý Thế Dân đều bị vạ lây, cho nên Âu Lương Tài cũng vì nghĩ cho gia tộc của mình. Chính trị đúng là một trò chơi phức tạp phi thường.

Tổng Sư Đạo không khỏi thở dài.

Khấu Trọng và Từ Từ Lãng nhìn y khó hiểu, Âu Lương Tài lại nói tiếp: “Tư Đồ Phúc Vinh có một trợ thủ đắc lực thường theo bên cạnh, chuyên giám định những món hàng quý giá, tên gọi là Thân Văn Giang, là con nhà thế gia bị suy sụp, nhân tuyển cải trang thành y hoặc người của Tư Đồ Phúc Vinh tùy vào Tổng nhị ca chọn.”

Hai người Khấu Từ đã hiểu, Khấu Trọng lẩm bẩm: “Chuyện này càng lúc càng thú vị, à, đáng tiếc ta không có cách nào phân thân tham gia. Có phải ta có phước không chịu hưởng mà tự tìm phiền não không?”

Vô Danh lượn một vòng trên bầu trời rồi thần tốc bay về hướng bọn họ.

Bến tàu Sơn Hải quan đã xuất hiện đằng trước, cuối cùng bọn họ đã đến nơi.

Chỉ thấy ở bến tàu có một chiếc thuyền lớn đang dong buồm ra biển, Khấu Trọng nhìn kỹ, kêu lên: “Đó chẳng phải là thuyền của đại tiểu thư sao? Có nhìn thấy không? Trên lá cờ có ba chữ lớn Nghĩa Thắng Long, đó chính là tự hiệu của đại tiểu thư.”

Khấu Trọng gật đầu: “Là đại tiểu thư đích thân tới!”

Với tính cách của Trác Kiều, chỉ cần đi được, nhất định sẽ đến Long Tuyền hội hợp với họ.

Kinh phong quạt xuống, Vô Danh hạ xuống vai Khấu Trọng, từ từ xếp cánh lại.

oOo

“Bình!”

Trác Kiều đập bàn, mặt kệ Tống Sư Đạo vừa mới quen biết đang có mặt trong khoang, mắng: “Hai người làm cái gì vậy? Ta bảo các người đi giết Hàn Triều An, Đỗ Hưng và Hồ Diên Kim, vậy mà chẳng giết được tên nào, lại còn nói khoác thiên hạ vô địch cái gì đó, theo ta thấy làm hai tên quét nhà cho ta cũng không xứng. Hừ!”

Nhậm Tuấn đứng sau lưng nàng không nhịn được khẽ nói: “Khấu gia và Từ gia đều có nói mình là thiên hạ vô địch, vả lại tám vạn tấm da dê...”

Trác Kiều nổi giận: “Câm miệng! Chuyện này đâu tới lượt người xen vào. Ta không phải trách bọn họ, mà là muốn tốt cho bọn họ, không muốn bọn họ chẳng có tiến bộ gì.”

Khấu Trọng khom người chịu khuất tất gật đầu: “Đại tiểu thư mắng rất phải, bọn ta đúng là làm việc bất lực.”

Từ Từ Lãng hiểu tính cách của Trác Kiều, chỉ ngoan ngoãn cúi đầu lắng nghe chứ không dám phản bác nửa lời.

Trác Kiều tức tối: “Đương nhiên là mắng có lý, hai tên tiểu tử vô dụng nhà người nói cho ta biết, bây giờ làm thế nào đây? Người canh giữ Sơn Hải quan vẫn là Đỗ Hưng, bảo ta làm sao ăn nói với Kinh đương gia? Còn nữa, tên Hứa Khai Sơn của Bắc Mã bang gì đó chỉ có thể phá hoại chuyện của Nghĩa Thắng Long ta. Sau này ta có còn làm ăn được nữa không?”

Tổng Sư Đạo lên tiếng giải vây: “Đại tiểu thư có thể nghe chút ngu kiến của tại hạ không?”

Trác Kiều không dám tức giận với y, hân hoan nói: “Tổng công tử cứ chỉ điểm, Trác Kiều này là người hiểu lý lẽ!”

Tổng Sư Đạo nói: “Tình thế của Sơn Hải quan vi diệu dị thường, vì các thế lực tranh chấp với nhau cho nên mới đạt đến cân bằng, tại hạ thấy lúc này không nên khinh cử vọng động, nếu không sẽ xảy ra biến cố bất trắc. Giả sử Cao Khai Đạo xung đột chính diện với người Đột Quyết hoặc Khiết Đan, sẽ xuất hiện tình thế tệ nhất. Bây giờ cái họa thổ phỉ đã được giải quyết, Hứa Khai Sơn và Đỗ Hưng trở mặt, lại thêm ai cũng biết đại tiểu thư có quan hệ với Tiểu Trọng, Tiểu Lăng...”

Trác Kiều bực dọc nói: “Ta phải nhờ vào hai tên tiểu tử vô dụng này sao?”

Tổng Sư Đạo mỉm cười: “Hai người bọn họ tuy vô dụng, nhưng lại là huynh đệ của Đột Lợi, không nể mặt bọn họ cũng phải nể mặt Đột Lợi. Cho nên Đại tiểu thư cứ yên tâm, Đại tiểu thư có thể làm ăn ngày càng lớn.”

Trác Kiều hơi bớt giận, nói: “Chỉ đành nghĩ về mặt tốt thôi! Bây giờ ta phải lập tức trở về Lạc Thọ đưa da dê đến các nơi, hai tên tiểu tử nhà ngươi có muốn theo ta về thăm Tiểu Lăng Trọng không?”

Khấu Trọng thở dài: “Bọn này cũng rất muốn, có điều...”

Trác Kiều lại vỗ bàn: “Không đi thì không đi, ai cần các ngươi.” Rồi bản thân cũng không nhịn được cười, sau đó vui vẻ nói: “Không biết tại sao thấy hai tên tiểu tử nhà ngươi ta lại nhịn không được phải mắng. Thôi đi! Làm xong chuyện thì lặn về đây gặp ta, nhớ là đừng suốt ngày chỉ biết đánh sống đánh chết, phải để lại cái mạng nhỏ mới có cơ hội hưởng phúc được. Số binh khí cung tên đó ta sẽ sai người đưa đến Bành Lương cho ngươi, yên tâm đi!”

Lại nói: “Các ngươi hãy dẫn Tiểu Tuấn theo! Rèn luyện hẩn cho ta vài tháng, sau này có việc không cần phải nhờ đến các ngươi nữa.”

Nhậm Tuấn mừng ra mặt.

Khấu Trọng và Từ Từ Lăng đều dám nói không, chỉ còn nước gật đầu đồng ý.

Trác Kiều dặn dò Nhậm Tuấn: “Gọi bọn thương nhân Bình Diêu đến đây, xem thử có bàn chuyện làm ăn được không?”

Nhậm Tuấn vâng lệnh đi ra.

Khấu Trọng, Từ Từ Lăng và Tổng Sư Đạo thừa cơ lên ra ngoài hít thở không khí, Vô Danh vẫn tự do tự tại chao liệng trên bến tàu.

Khấu Trọng hỏi: "Sau khi chia tay đại tiểu thư, bọn ta có nên về Ngự Dương trả Phi Vân cung cho Tiền đại sư trước không?"

Từ Từ Lăng đáp: "Đương nhiên rồi, sau đó người sẽ thẳng đến Lạc Dương, đúng không?"

Khấu Trọng nói: "Ta còn phải suy nghĩ lại, Tiểu Tuấn giao cho các người trui rèn, ta không muốn hấn cùng ta đến Lạc Dương chịu chết."

Tổng Sư Đạo không vui: "Sao lại bi quan như vậy, Lạc Dương là trọng trấn quân sự kiên cố hơn cả Trường An, cho dù không có Khấu Trọng người chủ trì, vẫn không dễ bị Lý Thế Dân công hãm."

Khấu Trọng thở dài: "Vấn đề là Vương Thế Sung không chịu để ta chỉ huy thủ thành, ta chỉ đành làm hòa thượng ngày nào gõ chuông ngày đó, xem xem có thể gõ chuông đến lúc nào!"

Tổng Sư Đạo trầm ngâm: "Ta có một đề nghị, trước khi đến Lạc Dương, nếu đệ có thể gặp Đậu Kiến Đức trước, nói không chừng có thể xoay chuyển được tình thế, Vương Thế Sung cũng sẽ khách sáo một chút với đệ."

Đôi mắt hổ của Khấu Trọng lập tức bùng sáng.

- o O o -